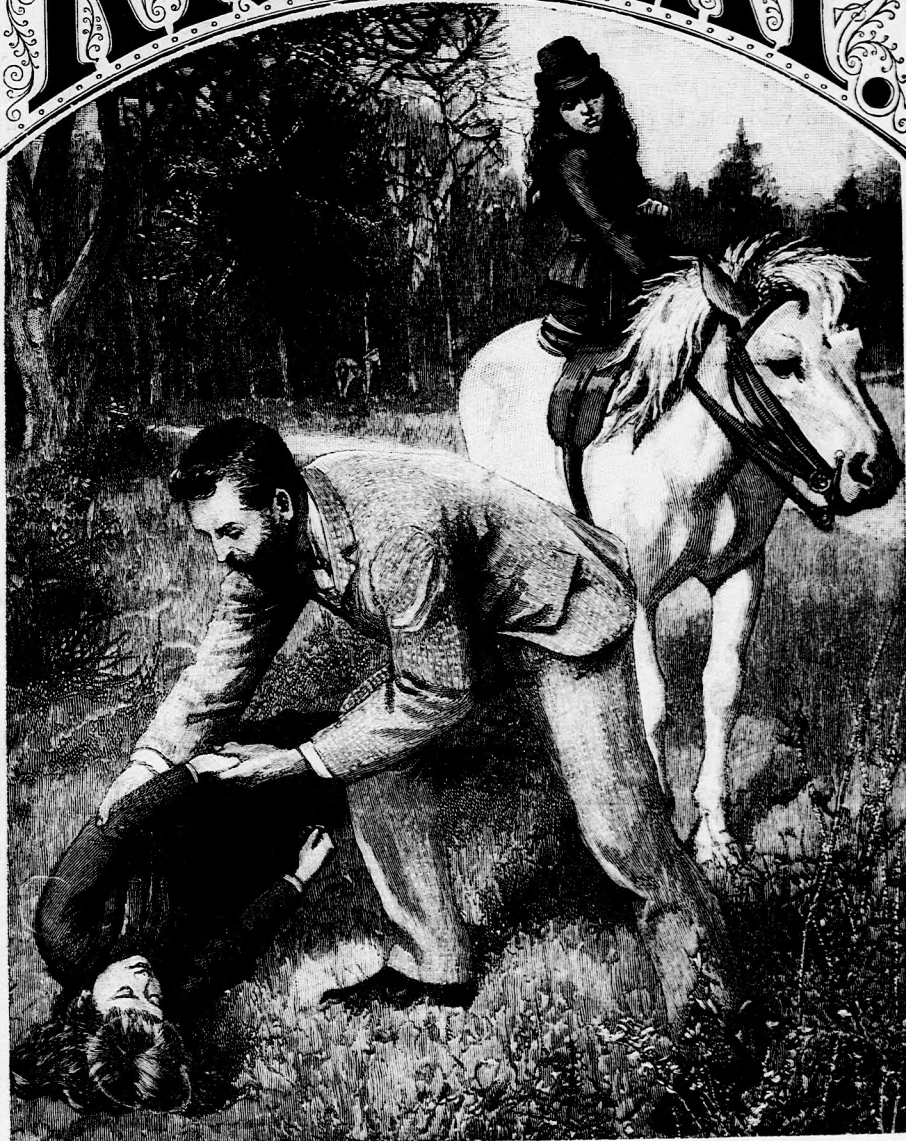

KIS HÍR

AGGÓDVA HAJOLT LE HOZZÁ. (Lásd a 169. lapon.)

XLIV. kötet, 11. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. márczius 12-én.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

KERTBEN, udvaron sok érdekes látni való volt Dorinka és Kálmán számára, kik, mint afféle városi gyerekek, nagyon keveset ismertek a falusi dolgokból, mert még alig jártak faluhelyen. Amint a virágos udvaron sétálgattak, egy magas falkerítésen túl tompa ugatás hallatszott.

— Ahá, megérezte az öreg Nero, hogy vendégek járnak itt! szólt Terike.

— Az valami veszedelmes kutya ugy-e? kérde Dorinka.

— Nem éppen veszedelmes. Ha szükséges, tud veszedelmes is lenni, de különben nagyon hűséges, jó öreg állat.

— És hol ugat? Mi van ott a falon túl?

— A gazdasági udvar. Ott vannak az istállók.

— Oda nem mehetünk?

— Zsófi néni nem szereti, ha magunk járunk ott, szólt Irénke. Nem tudom, van-e most ott valaki.

— Akkor inkább ne menjünk, mondá Kálmán.

Dorinka azonban már rátalált az ajtóra, nem is kérdezett senkitől semmit, hanem benyitott a szomszédos udvarra.

— Várj no Dorinka, hát én is megyek, szólt Terike s utána szaladt.

— Ez a Dorinka mindig azt szereti legjobban, ami nem szabad, mondá Kálmán kissé boszankodva.

— Nem nagy a baj, biztatta Irénke. Menjünk hát mindnyájan, akkor a nénikének sem lesz kifogása.

Mikor beléptek a gazdasági udvarra, Dorinkát a falhoz lapulva találták s előtte állt a hatalmas Nero kutya, nagyokat ugatva mintha darabokra akarná tépni a betört idegent. Dorinka voltaképen meg is volt nagyon ijedve, de nem akart csufot vallani a falusi rokonság előtt, tehát nem futott el; azt nem is sejtette, hogy ezzel igen okosan cselekedett is, mert legrosszabb, ha valaki futásnak ered az ugató kutya elől. De okosan tette azért is, mert Nero éppenséggel nem haragból ugatott, csak szokásból, mivelhogy idegent látott. A hűséges öreg állat különben hozzá volt szokva a gyermekek látásához és sokat játszott is velök.

— Ne félj tőle, szólt Terike. Nem bánt. Szeret minket s veled is mindjárt megbátorkozik, csak simogasd meg.

Terike példájára Dorinka is megtette ezt és Nero csakugyan mindjárt barátságosan simult hozzá, engedte magát cizorgatni és kísérelni is csatlakozott Dorinkához.

— Hát ez itt miféle épület? kérde aztán Dorinka.

— Ez itt az istálló. Itt vannak a mi kis poni-lovaink is. Tudod-e mi a poni? kérde Ferike.

Dorinka annyit már csakugyan tudott, hogy a poni törpe fajta lovacska; szinte fitymálva mondá tehát:

— Hogy ne tudnám? Láttam eleget Budapesten.

— Talán lovagolni is tudsz? Mi mindnyájan tudunk.

Ez fogas kérdés volt. Dorinka a világegyet sem vallotta volna meg, hogy van valami, amit ő ne tudna, ha ezek a falusi kis leányok tudják. Lóháton még soha sem ült ugyan, de még csak jámbor csacsi hátán

sem. De lovagolni, meg kell gondoljon felelé

— Pers log az!

— Az tanultuk.

Terike el is hitt csak úgy s kiket a szórakozás

— Hár Terike. N csak, meg

Ha má az istálló nak is na sorra sim akart há ámbár titl hoz lépet találnak? mikor ism

Még c kastély k csora utá bár Dorin

— Zsó feküdjünk Terike. J bában há

Már le vegtek és

— Tu idő lesz,

Dorink mert ha azt bizon

sem. De ha Terike és testvérei tudnak lovagolni, akkor bizonyosan ő is tud, csak meg kell próbálnia. Egészen határozott hangon felelé:

— Persze hogy tudok. Nem nehéz dolog az!

— Az igaz. Mi mindnyájan hamar megtanultuk.

Terike egészen természetesnek találta és el is hitte, hogy Dorinka tud lovagolni, csak úgy mint ők, akik mindig falun laktak s kiket atyjok maga tanított e kellemes szórakozásra.

— Három lovacsánk van, szolt aztán Terike. Nagyon kedves, szép állatok. Jöjj csak, megmutatom neked.

Ha már Terike és Dorinka bementek az istállóba, a többiek is követték. Kálmának is nagyon tetszetek a szép kis állatok, sorra simogatta őket; Dorinka pedig nem akart hátra maradni és ugyan-azt tette, ámbár titkon szepegett, mikor a lovacsákhoz lépett, mert hátha rugni, harapni találnak? Voltakép biz' ő inkább örült, mikor ismét künn voltak az udvaron.

Még csak nagyjából nézegettek szét a kastély környékén. Aztán beesteledett. Vacsora után csakhamar nyugalomra tértek, bár Dorinka még nem igen volt álmos.

— Zsófi néni azt kívánja, hogy korán fekdjünk le és korán keljünk, magyarázta Terike. Jöjj, Dorinka, mi ketten egy szobában hálunk.

Már le is fekdtek, de még folyvást csevegtek és másnapra terveket szóttek.

— Tudod mit? szolt Terike. Ha szép idő lesz, kilovagolunk.

Dorinka kissé meghökkent ez indítványra, mert ha hitte is, hogy amit Terike tud, azt bizonyosan ő is tudja: de arra nem

gondolt, hogy ezt oly hamar meg is kell mutatnia. Arra azonban nem volt ereje, hogy megvallja aggodalmát; csak kifogást keresett.

— Az nagyon jó volna, mondá végre. De valjon ránk kerülhet-e a sor? Azt mondtad, hogy itt nálatok mindig a legkisebbek maradnak utolsónak. Hátha Irénkeék akarnak kilovagolni?

— Oh, ne félj, holnap nem fognak. Hallottam mikor Kálmánnal arról beszéltek, hogy holnap kirándulást tesznek. De Kálmán a keze miatt még nem lovagolhat, tehát befogatnak a kis kocsiba. Ebben éppen négyöknek van hely. Mi itthon maradunk, a ponik is itthon maradnak és ha nekünk tetszik, kilovagolhatunk.

— És szabad lesz? Vagy titokban teszszük?

Terike nem felelt mindjárt, még pedig azért, mert nem igen értette, mit kérdez Dorinka azzal, hogy titokban tesz-e? Náluk ismeretlen dolog volt az, hogy titkon tegyenek valamit. Ha szabad, ugy sem kell titkolni; ha nem szabad, ugy sem tesz. De most Dorinka mégis ilyesmit látszik kérdeni.

— Mért tennők titokban? szolt végre Terike. Hisz' az nem is lehet. Ha felülünk a lovacsákra, ugyis megláthat mindenki. De nem is szükséges titkolni, mert mire valók a lovacsáink? Zsófi néni nem igen szereti ugyan, hogy effélével is mulatunk, de apácska kívánja, hogy ezt is tudjuk.

No, ha Zsófi néni nem szereti, akkor Dorinka nem habozott többé. Mert ő itt mindent meg akart tenni, amit Zsófi néni nem szeret. A séta-lovaglás meg már éppen nagyon jó lesz. Mert hiába boszankodik a néni, ha Gábor bácsi meg belé egyezik.

— Jól van, hát minden esetre megteszszük, mondá.

De aztán újra kétségei támadtak. Ha Kálmán vagy Zsófi néni megtudják a tervet, még bizony meg is akadályozhatják; azzal fognak elő állani, hogy Dorinka még soha sem ült lóháton. Mintha az valami nagy boszorkányság volna.

— Tudod mit, Terike? Azért mégis tartsuk titokban. Meg fogjuk lepni Kálmánékat. Ők elkocsiznak, mi itthon maradunk, de aztán egyszerre csak utól érjük őket.

— Nem bánom; ez csakugyan mulatságos lesz.

Másnap, mikor a kocsi előállt s Kálmán a nagyobb leányokkal beszállt, Dorinka és Terike közönyösen nézték ezt. A figyelmes Gizike azt ajánlotta, hogy ő majd otthon marad, üljön fel Dorinka; de ez nagyon élénken tiltakozott.

— Oh nem, nem! Én inkább maradok itthon Terikével.

— Látom, már jól megbarátkoztatok, szólt Kálmán. Meg is hiszem, hogy jobban elmulattok együtt, mint velünk.

A kocsi elrobgott s ekkor Terike karon fogta Dorinkát.

— Most siessünk öltözni.

— Öltözni? Hiszen föl vagyunk öltözve.

— Persze, de nem lovagló ruhába. Talán csak tudod, hogy a lovagláshoz külön ruha kell?

Dorinka biz ezt nem igen tudta. Ők otthon nem éltek olyan előkelő módon, mint a sokkal gazdagabb Gábor bácsiék. Náluk női lovaglásról és más ilyen nagy-ur mulatságról nem igen volt szó. De azért Dorinka semmiképp sem akarta, hogy Terike

azt higye, mintha nálánál többet tudhatna. Gyorsan talált is kibuvót.

— Hogy ne tudnám, hogy lovagló ruha kell? De nekem nincs, hát nem is öltözhetem át.

— Nem baj, ha nincs is. Felöltöd az enyémet. Van nekem kettő is. Az egyikből már kinőttem kissé, az éppen jó lesz neked. Siessünk, mert a lovásznak már mondtam, hogy nyergeljen föl két lovat. Vár is már.

Hamarosan átöltöztek s Dorinka roppantul tetszett magának a hosszú lovagló ruhában. Eleinte nagyot botlott ugyan az alkalmatlan hurezban, de csak hamar kikémlelte, Terike miképen kapja föl. Nagyon könnyű és egyszerű dolog ez mind, csak látni, tudni kell. Majd figyelmesen nézi mindig, mit tesz Terike, utána csinálja és minden jól fog sikerülni.

A lovász már csakugyan ott várta őket az istálló előtt a két fölnyergelt lovacskával. Ezek nagyon jól betanított, szelid állatok voltak s egészen nyugodtan álltak. Az öreg lovász fölsegítette a két leánykát a nyeregbe s jóakarólag kérde Dorinkától:

— Tud-e a kisasszony lovagolni? Mert ez nagyon szelid lovacska ugyan, de mégis tudni kell kormányozni, a kantárral bánni.

— Oh, tudom én azt... csak épp ha valami különös sajátsága van a lónak...

— Nincs annak semmi rossz erkölce. Csak szorosan kell tartani a kantárt, de nem nagyon rángatni, mert ha sérti a zabla a ló száját, nyugtalaná lesz. És nem szabad nagyon hirtelen oldalt rántani a fejét.

Dorinka nem igen értett ebből semmit, de röstelt kérdezősködni, nehogy elárulja, hogy még soha sem próbált ilyen mulatságot. És olyan nyugodt és büszke képet vágott, hogy az öreg lovász egészen gyanut-

lanul adt
utnak.

Lassu
s Dorink
csakugyan
vidáman
letesen el
tud lovag
igy szólt:

— Mo
kissé gyo
kell ü
hogy utó
Kálmánél

— Ter

sen. Utól

érnünk!

Terike

meghúzta

tárt, csett

nyelvével

gén ráütö

kájával

ez rögtö

ügetésnek

Dorinka

ben utá

az ő lova

nal üget

dett. De

Dorinka

nek. Ugy

szén bizt

nél föl-

hitte, ho

egészen

tüzes lov

vágtatva

iramodot

azt érezt

lanul adta kezébe a kantárt és eresztette utnak.

Lassu lépésben mentek ki az udvarból s Dorinka úgy találta, hogy a lovaglás csakugyan nagyon kellemes. Biztosan és vidáman ült a nyeregben és Terike tökéletesen elhitte, hogy Dorinka nagyon jól tud lovagolni. Nehány perc múlva tehát így szólt:

— Most már kissé gyorsabban kell ügetnünk, hogy utól érjük Kálmánékat.

— Természetesen. Utól kell őket érniük!

Terike kissé meghúzta a kantárt, csettentett a nyelvvel, gyöngén ráütött ostorkájával a lóra s ez rögtön gyors ügetésnek eredt. Dorinka mindenben utánozta és az ő lova is azonnal ügetni kezdett. De már ezt

Dorinka nem találta nagyon kellemesnek. Úgy érezte, mintha nem esnék egészen biztos ülés a ló hátán. Minden lépésnél föl- és lerázkodott és minduntalan azt hitte, hogy mindjárt lepottyan. Ijedtében egészen megeresztette a kantárt, amit a tüzes lovacska bizonyosan úgy értett, hogy vágatva kell futnia. Még sebesebben neki iramodott tehát és Dorinka egyszerre csak azt érezte, hogy szinte röpül.

Most már a nyereg-kápába fogózott mind a két kezével. Szó sem lehetett róla, hogy ő kormányozza a kantárral a lovacskát. Ment is ez, amerre neki tetszett. Letért az utról, neki vágott a mezőnek és messzire elhagyta Terikét a maga jól féken tartott kis paripájával.

— Fogd erősen a kantárt! kiáltá Terike. Allítsd meg!..

HÁROM CZICZA BÁTORSÁGBAN. (Lásd a 170. lapon.)

Dorinka ezt még hallotta. Félkezével megmarkolta a kantárt és hirtelen nagyot rántott rajta. A lovacska a gyors vágatásban nem tudott hirtelen megállani s a kantár erős rángatására fölágaskodott, Dorinka pedig a következő pillanatban azt érezte, hogy magasra felröppen, aztán zuhan le a gyöpre. Rémült sikoltással terült ott el.

Terike ijedten vágatott feléje; de mire ő oda ért, már ott volt Gábor bácsi, ki a mezőn járva, messziről látta a bajt és Dorinka elé szaladt, hogy megfogja a lovat. Ettől elkésett. Látta mint bukik le Dorinka s aggódva hajolt le hozzá. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Szerencsétlen gyermek! Még valami nagy baja eshetett!

Dorinka, ki pár pillanatig mozdulatlanul

feküdt, fölnyitotta a szemeit. Jó szerencsére nagyobb volt az ijedtsége, mint a baja. Erősen megütötte ugyan magát, de csakhamar talpra állt s megtapogatva kezét-lábát, még reszkető hangon mondá:

— Azt hiszem... nem történt semmi bajom...

— Hálát adhatsz a Gondviselésnek! szólt Gábor bácsi. De hát, Terike, micsoda oktalanság volt az, hogy lovagolni hívtad Dorinkát, aki még soha sem ült lóháton.

— Oh, kedves apa... Dorinka azt mondta, hogy tud lovagolni... Világért sem hívtam volna, ha nem mondja többször is...

Dorinka röstelkedve hebegte:

— I... igen... mondtam... de azt hittem, hogy ha te tudsz, hát... hát...

— Hát akkor te is fogsz tudni, szólt Gábor bácsi. No, másork ne gondolj ilyen botorságot. Most örülünk, hogy ilyen kicsi bajjal menekültél meg.

Csak hogy ennyivel nem menekült. A lovas kirándulásnak persze vége lett, haza tértek s otthon Zsófi néni, megtudván a történeteket, szigorúbban vette a dolgot, mint Gábor bácsi. Büntetést rótt Dorinkára, amiért ilyen veszedelmes dologba fogott; de büntetést rótt Terikére is, aki nem kérdezte senkitől, szabad-e Dorinkával ilyen kirándulást tennie?

— MenjeteK szobátokba! Ott maradtok egész nap s játék helyett majd kaptok leczkét. Holnap reggelig szoba-áristomban lesztek.

— Ferike nagyon elbusult, de bele nyugodott; Dorinka ellenben daczosan nézett a néni-re s olyasmit kezdett mondani, hogy ő bizony nem marad szoba-áristomban. Csak hogy ebben kissé tévedett. Mert a néni kezén fogta, elvezette a szobába és rájok

csukta az ajtót. Itt aztán kitört Dorinkából a nagy indulatosság.

— Ez csunyaság! Ez kegyetlenség! Ez gonoszság! Nem hogy megsajnálna, hogy bajom esett, hanem még büntet is! Jól van! Majd meglássuk! Megfizetek én ezért!

Dorinka dühös toporzékolása Terikében is fölébresztette a daczosságot, mert a büntetés neki sem volt inyére.

— A néni igazán tulságosan szigorú, mondá. Most bizony elengedhette volna a büntetést.

— Persze, ha öröme nem telnék benne, hogy megkínozzhat. Hozzá szokott, mert ti szépen jámborul türitek. Oh, én már jól láttam... a testvéreid mind olyan félénkek, hogy mukkanni sem mernek. Rólad azt hittem, hogy te mégis bátrabb vagy, nem tűröd el, hogy kínozzanak; különbnek hittelek a testvéreidnél.

(Folytatása következik.)

HÁROM CZICZA BÁTORSÁGBAN.

(Képpel a 169. lapon.)

KÖ-KERITÉS tetejében
Egy cziczácska feketében;
Az a tulsó, czirmos fajta;
A középső hófehérben.

Egymás mellett ott csücsülnek,
Dörzsolnak, hegedülnek,
S Kuncsor mérges csaholásán
Bizony, bizony még örülnek.

»Már hiába morogsz, csahogsz,
Minket bántani ma nem fogsz!
Ugass, — rád se hederítünk,
Akkor se, ha kérve nyafogsz!

Sokat megüztél te minket,
Megzavartad öröminket,
Most jutalmad, kutya szomszéd,
Csak egy meqvető tekintet!«

KÉ

— A »Kis

SZERET
is; cs
egyformán
tázní csak o
pedig csak
már egésze

De nem
vitéz Karo
bajon, már

— Mam

Meg sen
már ott ka
bizony nem
is tud segi
lebeg ő ma

— Vigy

koppantod

— Nem

Persze,

mikor a

tosan fogj

Irmuska

— Mos

mamának.

Rákerül

olyan ügy

— Oh,

Karcsi

— Lán

ha kimeleg

tázunk.

Nem fe

igér. S m

az idő, ki

tát. Nem l

ni, amott

hinta. A

másik vég

vigan szá

sem baj.

is esnek

egyét és

— No,

S olya

nem nagy

KÉTFÉLE HINTÁZÁS.

— A »Kis Lap« 6-ik színes műmelléklete. —

SZERET Karcsi hintázni nyáron is télen is; csak az a baj, hogy nincs mindig egyformán része benne. Mert igazában hintázni csak oda-künn lehet a szabadban, annak pedig csak akkor jön meg az ideje, mikor már egészen kitavaszkodott.

De nem azért olyan ügyes, virgoncz kis vitéz Karcsi, hogy segíteni ne tudjon a bajon, már a mennyire lehet.

— Mamácska, hintázzunk!

Meg sem várja mit mond a mama, s már ott kapaszkodik a mama térdein. Ez bizony nem igen jó hinta, de Karcsi ezen is tud segíteni. Ha nem lebeg a hinta, hát lebeg ő maga, előre-hátra, fejfelé.

— Vigyázz Karcsi! Ha lepottyansz, oda koppantod a fejedet, hogy sirás lesz a vége!

— Nem félek én!

Persze, könnyű olyan bátornak lennie, mikor a mama vigyáz helyette és óvatosan fogja. Nem is esik semmi baj s a kis Irmuska nagyon megirigyli a mulatságot.

— Most én... most én! kínálkozik a mamának.

Rákerül a sor Irmuskára is. De ő nem olyan ügyes és hamar megelégteli.

— Oh, ez nem jó!

Karcsi nevet.

— Lám, minek kívántad meg! No, majd ha kimelegszik az idő, oda-künn másképp hintázzunk.

Nem felejtí Karcsi, amit hugocskájának ígér. S mikor csakugyan kimelegszik kissé az idő, kísétálnak és hamar találunk hintát. Nem kell hozzá sok. Ott a nagy fatuskó ni, amott meg egy szál deszka — kész a hinta. A deszka egyik végiben Irmuska, másik végiben Karcsi kapaszkodik, aztán vígan szállnak föl, szállnak le s még az sem baj, ha lepottyannak. Puha a fű, nem is esnek magasból, nevetve hemperegnek egyet és újra fölkapaszkodnak a hintára.

— No, már elég! szól Irmuska.

S olyan jeles ez a hinta, hogy Karcsi nem nagyobb mester rajta Irmuskánál; ha

Irmuska nem akar, Karcsi sem hintázhat. De azért megegyeznek szépen s egyik nap Irmuska, másik nap Karcsi szabja meg, mikor elég.

Aztán karonfogva vígan sétálnak odább.

A PÁVA ÉS A DARU.

— Példázat. —

APÁVA a daru előtt kiterjesztvén szárnyait, így szólt: »Mily szép vagyok én, és mily rút vagy te!«

A daru azonban fölrepülve, így szólt: »Mily könnyű vagyok én, és mily nehéz vagy te!«

*

Ez a mese arra int, hogy ne vessünk meg másokat, akiknek a természet egyéb, és talán nemesebb javakat ajándékozott, mint nekünk.

Latinból fordították Schwartz István és László.

AZ ÓRIÁS CSIZMÁJA.

— Hüvelyk Matyi egyik kalandja. —

KKORIBAN történt ez is, mikor Hüvelyk Matyi az ő sok másféle jeles és nevezetes tetteit vitte véghez,

melyeknek már bizonyosan hallottátok a hírét. Már haza került Matyi számos viszontagság után és békességes nyugalomban akarta tölteni napjait, ámde újra akadt tenni valója.

Egy rengeteg óriás ütött tanyát a szomszédos erdőben és nagy garázdaságot vitt véghez. Reggelire egy-egy ökröt fogott el a szántóvető emberek ekéje elől, hogy nyársra huzza és megsüsse. Ebédre egész juhfallát aprított össze paprikásnak s félni

lehetett, hogy ha sokáig ott marad, egy szál lábas jószág sem marad meg az egész környéken.

Már ezt nem tűrhették az emberek. Előbb könyörgésre fogták a dolgot, de az óriás csak nevette. Mikor aztán fenyegették, akkor meg kacagott, hogy szinte zugott bele az erdő. Nem is hiába. Mert minden erőlködés kárba veszett, bár hét falu minden bátor legénye sikra szállt ellene. És ha már éppen szorongatták egy kicsit, hát csak egyet lépett és — nem látták többé. Mert olyan csizmája volt, hogy ha akart, egy lépéssel hét mérföldnyit haladt. Egyet-kettőt lépett s már a tizedik határban volt. Estére pedig megint csak vissza tért.

Nem értették az emberek ezt az eltűnést, de értette Hüvelyk Matyi.

— Ismerem én a förtélyát, mondá. És ki is fogok rajta.

Nevették, de Matyi nem bánta s megindult az erdő felé, ahol az óriás tanyázott. Rá is talált és félelem nélkül közeledett. Az óriás mosolyogva nézte a csöppecske legénykét s meg sem mozdult fektéből, csak úgy foghegyről kérde:

— Hát te kis bogár mit mászkálsz itt körülöttem? Talán te is birokra akarsz szállni velem?

— Jut eszembe! felelé Matyi. Ide jöttem, mert otthon nincs maradásom. Mindenki nevet rajtam, mivel-hogy olyan csöpp vagyok. Mindenki bánt, hát ide jöttem, mert tudom, hogy ahol te vagy, oda nem jönnek utánam.

— No, ezt okosan eszelted ki. Nem

bánom, itt maradhatsz mellettem, ha szolgálatomba állasz. Sok hasznodat nem vehetem ugyan, de majd csak szolgálász valamivel.

ESŐBEN. (a 174. lapon.)

— Szívesen. Nagyon jól tudok talpat simogatni... úgy elaltatlak vele, mintha bölcsőben ringatnának.

— No, próbáljuk meg, szólta az óriás. Mindjárt lehuzta a csizmáit és Matyi elkezdte simogatni az óriás talpát. Csak-

Matyi. De egy kis hadi zsákmányt is viszek magammal.

Fogta az óriás csizmáit és vitte. Az az bizony nem vite, mert fölemelni sem bírta; de maga után szépen elhuzta hazáig. Ott levitte a pinczébe és bedobta a tűzbe, hogy az óriás semmikép se juthasson többé hozzá.

Hajnal hasadtára akkora bődülés hallatszott az erdőbül, hogy még a harmadik határban is minden ember ijedten riadt föl álmából. Csak Hüvelyk Matyi ébredt föl vigan. Ő tudta, miért ordít az óriás. A csizmáit keresi és a furfangos Matyit. Ott állt az erdő szélén és fenyegetőzött, hogy agyon-morzsolja azt a kis semmiházit; de nem igen mert előbbre jönni. Matyi pedig fölbiztatta az embereket:

— Most törjetek rá! Meglássátok, nem fog nagyon vitézkedni. Csináltam valamit vele, ami nagyon megcsappantotta az erejét.

Ugy is lett. Mikor az egész környék népe neki indult az óriásnak, ez nem is várta meg a támadást, mert nem szeretett meztláb viaskodni. Már is tövisbe lépett és sántított. Még bizony bajba jut, ha olyan sokan rontanak rá.

— Inkább odább állok idején, hogyszem csuffá tegyenek.

S úgy elinalt, hogy csakhamar még a nyomát sem találták. Nem is tért többé soha vissza, mert röstelt újra mutatkozni azon a tájon, ahol Hüvelyk Matyi így tette csuffá az óriásnak hírnevét.

ugyan elaltatta úgy, hogy ágyu-lövessel sem lehetett volna fölébresztetni.

— Igy ni, most már mehetek, szólta

ESŐBEN.

(Képpel a 172—173. lapokon.)

ELHANGZOTT az esti ének —
 Vége, vége a lezckének:
 Neszelnek az iskolába,
 Készülködnek Szidi, Klára,
 Pista, Miska, Ferike,
 Boriska meg Terike,
 Meg mind, mind ahányan vannak,
 Készülködnek, kirohannak...
 Nini eső!... és ugyancsak
 A csöppek nagyot löccsannak.

Esik eső karikába
 Kari, Jani kalapjára;
 Meg akinek nincs ernyője.
 Amugy ingyen kap belőle;
 Akik eresz alatt állnak,
 Már biz' azok meg nem áznak.
 De hát ki tudná bevárni,
 Míg az eső el fog állni!

Bánom is én, ne álljon,
 Szakadjon vagy szítáljon,
 Én nem várok, — szaladok.
 Egy percz mulva, két percz mulva,
 Már én otthon is vagyok.

NÉGYSZÖG-JATÉK.

ÜGYESSÉGGEL, leleménnyel: kevésbül sokat, sokbúl keveset lehet elő varázsolni. Egy csomó kis fa-darabkával — legkényelmesebben közönséges gyujtófa-szalakkal — ugyancsak fogas feladványt adhattok olyan játzó társaitoknak, akik az alábbi két játékot még nem ismerik.

Pl. veszek tizenkét darab gyujtószálat és ilyen módon rakom össze:

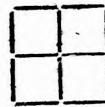

A tizenkét szál tehát három szabályos négyszöget alkot. Kérdés: hogyan lehet ugyane tizenkét szálból négy szabályos négyszöget alkotni?

— Az lehetetlen, ahhoz tizenkét szál szükséges! feleli játzó társad.

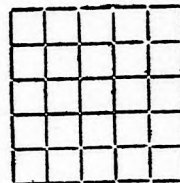
S bizonyosan sokáig töri a fejét.

— Dehogyan lehetetlen! mondd végre. Nagyon egyszerű. Ime:

— Ebben sincsen több tizenkét szálnál.

De most megmutatom, hogy nagyon sokbúl lehet nagyon keveset csinálni. Veszek hatvan darab gyujtószálat és huszonöt négyszöget alakítok ilyenformán:

Kérdés: hogyan lehet huszonnégy szálat elvenni, úgy hogy aztán csak három négyszög maradjon.

Aki nem tudja, bizony jócskán eltöri rajta a fejét. Végre megkönyörülök rajta és megmutatom, hogy ez is nagyon egyszerű. Ime:

Harminczhat szál maradt meg és mégis csak három négyszög látható.

VAD LACZI A LÉPCSŐN.

— Hat képpel. —

VAD LACZI barátunk, mint azt rég óta tudjuk, sok mindenféle dolgot nem talál jónak úgy, ahogy azt mások, kivált holmi unalmas öreg emberek elrendezték. Így pl. mindjárt a lépcsőrül is, mely az emeletre vezet, egé-

szen más a házban. fölösleges. Mert ugy melynek a fölé nyult találta, ho jusson a s le az udva ményben a nádpál ettől az u Egy napo dezésre é vastag ág lépcsőre s — Seb okvetlenül ahogy a

korlátfa? mindjárt t

szen másképp gondolkozik, mint a többiek a házban. Sőt Laczi barátunk voltaképp fölöslegesnek is találta egy ideig a lépcsőt. Mert ugyan mire való a nagy körtefa, melynek az egyik vastag ága épp az ablak fölé nyult? Ő sokkal mulatságosabbnak találta, hogy a fára mászva s az ablakon át jusson a szobába, vagy megfordítva: onnan le az udvarra. De hát az apa más véleményben volt. Eleinte tilalommal, aztán a nádpálczával akarta Laczit eltéríteni ettől az uttól. Persze, Laczi nem tágitott. Egy napon azonban arra a szomorú fölfedezésre ébredt, hogy a körte-fának az a vastag ága le van vágva. Így hát ő is a lépcsőre szorult.

— Se baj no! A lépcsőn sem köll éppen okvetlenül olyan unalmasan lefelé tipegni, ahogy a hugocskám szokott. Mire való a

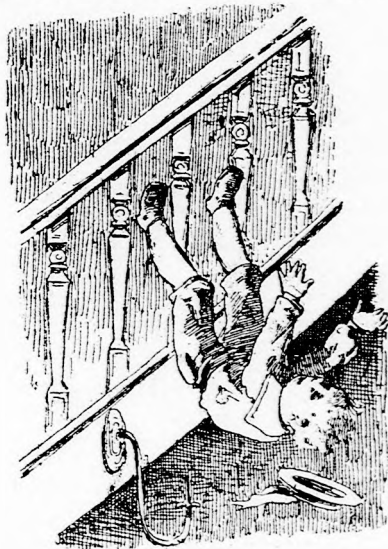

körtefa? Csak ügyes legyen az ember, mindjárt talál mulatságot akárhol.

Mihamar el is felejtette Laczi a körtefát, mert a lépcső korlátján még kitünőbb mulatság kínálkozott. Teljesen bizonyosra is vette, hogy azok az unalmas lépcső-fokok csak holmi öreg bácsik és nénik, meg afféle félénk kis leányok számára készültek. Neki és a hozzá hasonló vitézeknek a korlátfa való. Mert ugyan miért volna különben olyan pompásan lejtő ha nem azért, hogy ő fölkapaszkodjék és aztán villám gyorsan leszánkózzék rajta?

Nem egyszer, nem is kétszer tette már meg s a minap ismét ilyen módon indult lefelé, nagy sietve, mert oda-lenn kedves pajtása, Roszcsont Ferke várta.

Mondom, nagyon sietett, pedig hát lejtős uton ez nem mindig tanácsos. De Laczi ezt csak akkor vette észre, mikor egyszerre csak megbillent és egyensúlyt veszítve lefor-

dult a korlátról. Még pedig az volt a hiba, hogy nem befelé bukkott a lépcsőre, hanem kifelé, a tátongó mély lépcsőházba.

Szégyen, nem szégyen — de talán mindenkin megesezt volna, ami Laczi barátunkon most megesezt: biz' ő úgy megijedt, hogy kétségbe esetten fölördított:

— Jaj, jaj! Végem van!

Mert amint lebillent, az a szörnyű gondolat cikázott át a fején, hogy most lezuhan a kemény kőre és ott minden csontját darabokra töri. Élve többé ugyan föl nem szedik. Várhatja Rosszcsont Ferke!

De ni! Fenn akadt önkénytelen röpdülésben. Szinte azt hitte, hogy valaki még idején megfogta. Csakugyan meg is fogta, ámbar nem valaki, csak valami. A lámpás-tartó

vas meredt ott ki a levegőbe s Laczi épp ennek az irányában esett. Ruhája bele akadt a lámpás-tartóba és Laczi barátunk ott kalimpálózott fejfelé-lefelé, mintha valami függő lámpás volna.

Meglehet, de Laczi maga is mondja, hogy nem épp a legmulatságosabb állapot így kalimpálózni a levegőben. Szorultságból azonban Laczi barátunk már ebbe is bele

törődött volna addig, amig kiszabadítják. Volt már ő akárhányszor ilyenfajta szorongatott állapotban.

Csak hogy aki azt a lámpás-tartó vas kampót kovácsolta, nem gondolt arra, hogy annak egyebet is meg köll még bírnia, mint a lámpást. Már pedig Laczi barátunk jócskán nehezebb volt akár milyen nagy lámpásnál is. A lámpás-tartó tehát fölmondta

a barátságot, úgy okoskodván, hogy nem kötelessége ő neki a levegőben ficzánkoló Vad Laczit is tartania. Csak egy-két pillanatig lebegett tehát Laczi, aztán nagyott pattant a vas, ketté tört és Laczi újra rémülten ordított, mert újra bukkott lefelé. Most már nem is volt mibe bele akadnia, menthetetlenül zuhant alá. No még egy szempillantás . . . aztán vége!

Még a szeméit is behunyta halálos ijedelmében. Valami tompa zajt, kopogást hallott, de már nem volt ideje, hogy arra gon-

doljon, mi csontjainak

Nem, n pillanatban kopog ott.

se keze,

sem történ

Azt ére

ruganyosra

amint a m

terülve el,

szén köze

szempillan

ordított, r

kemény ü

így soha s

ő maga is

De ki

gyan nag

meg a h

kocsis is

a hosszu r

doljon, mi az? Talán már az ő töredező csontjainak a ropogása!

Nem, nem az ropogott, és a következő pillanatban már pontosan tudta, érezte, mi kopog ott. Leesett biz' ő kelme, de nem tört se keze, se lába, pedig még csak csoda sem történt vele.

Azt érezte Laczi, hogy valami puhára, ruganyosra esik. Szinte kellemes érzése volt, amint a nagy zuhanás után arccal lefelé terülve el, kissé még ringatózott, már egészen közel a földhöz. Jaj, jaj! És egy szempillantás mulva már rettenetesen fölördített, mert mint záporosó hullottak rá kemény ütések, oly borzasztóan, hogy még így soha sem porolták ki a nadrágját, mikor ő maga is benne volt.

De ki tehet róla, mikor ott lenn csakugyan nagy porolás volt! Az András inas, meg a hetes, meg a mindenes és még a kecsis is azzal voltak ott elfoglalva, hogy a hosszú nagy szőnyeget porolták ki, való-

ságos nagy szerencséjére Laczi barátunknak. Mert éppen oda pottyant le a szőnyegre. A négy legény pedig, amint javában benne volt a csapkodásban, nem tudta hirtelenében abba hagyni. Mire észre vették, hogy már nem a szőnyeget hanem Laczi urfinak a nadrágját porolják, hamarosan olyan olvasatlan tizenötöt mértek rá, hogy Laczi rögtön és tökéletesen tisztában volt vele, mi történik.

— Ja-ja-jaj! Hagyják már abba! Ne üssenek már! Hiszen én vagyok itt!

Meglepetve hagyták abba, és az öreg András csodálkozva szólt:

— Ni ni! A' bizony, ez a Laczi urfi! Hogy került ide a pokróczra? Keljen föl no!

Laczi a fogát szíva, jajgatva állt talpra. A nagy eséstől nem lett semmi baja, hanem a négy poroló pálcza nyoma — az rettenetesen égette.

— Ejnye, ejnye Laczi urfi! intette az öreg András nagy jóakarattal. Már ugyan

hogy jut olyan tréfa az eszébe, hogy ide fekszik a poroló pálczák alá?

— No, már azt magam sem hittem volna, hogy még kedvét találja benne, ha így kiporolják, szólt a hetes.

Laczi csak bögött, jajgatott, de nem magyarázta a dolgot.

Ugy hallom azonban, hogy azóta megváltoztatta a véleményét a lépcső-korlátról s nem igen hiszi többé, hogy ezen köll lecsuszkálni az emeletről.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 9-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kerékvágás.

Helyesen fejtették meg: Kövesy Rudi, Polgár Juliska, Schwarz Gina, Cséri Ilonka, Székely Pali, Müller Margit, Mangold Irén, Piróth Margit, Jolán és Karola, Kertész Tibor, Györkös Margit, Busay Gizike és Irénke, Könyöki Ella, Wiener testvérek, Steiner Károly, Friedmann Lili, Novák Andor, Kund Margit, Singer Károly, Hochreiter Rózsika, Hermann Stefánia, Medgyessy Aranka és Iván, Szathmáry Emma és Vilma, Pappszász Tamás, Engelmann Jenő, Schreiber Olga, Bejczy Juliska és Margit, Melkovics Rezső, Tonelli Olga, Muraközy Ilona és Margit, Fráter Ágnes, Rechnitz Marci és (a másik név olvashatatlan. F. b.) Beöthy Katicza, Juhász Anti, Szajbély Margit, Horváth Böske, Vincze Aladár (nem illik írást beporozni: F. b.), Lukács Pálma, Nyárády Margit, Sántha Irénke, Podmaniczky István és Péter, Szivák Imre, Selevér Flora, Nagy Bódika, Gervay Mariska, Bod Etelka, Rex Géza, Eleőd Tihamér, Kende és Zoltán, Kanitz Mariska, Müller Erzsé, Unger Margit és Béla, Deutsch Sárika, Szathmáry Marietta, Nyáry Miklós, Nadler Herbert, Benkő Jenő, Murárik Berczi (te még ugyan kinek lehetnél az alázatos szolgálója? Legkevésbé nekem. Te csak maradj az én hü kis olvasóm. F. b.), Markó Árpád, Schönberg Zoltán, Kiszély Lehel, Scheuer Ervin, Kiss Sára és Lajos, Neuhold Elza, Czermann Anna, Véghely Dezső és Andor, Prettenhoffer István, Botka Andor Lajos, Beck Ilonka és Róza, Kis Terike, Szabó Melanie, Augenföld Pista, Moser Ferencz és Miksa (ez nem gyermek-írás! F. b.), Bretschneider Paula, Schulhof Adél, Stauber Erzsike és Margit, Schulek Ines és Alfréd, Péchy Lenke (no, még zsebbevaló-levelet sem láttam! Ugyan hol szereztél azt a figura papirost? Jól mulattam rajta. F. b.), Ganovszky

Béla, Bortstieber Gertrud, Rothfeld testvérek, Marschall Ernő, Stéger Leczika, Wolf Izidor, Biel Józsa, Szily Irma, Szögyény Gábor, Moesz Izabella és Ilonka, Szathmáry Karolina és Béla, Déri Zsófi és Géza, Kisági Ilona, Frankl Paula, Simon Lujzika, Magassy Jenő és Zoltán, Dósa Ilonka, Neumann testvérek (miért a kiadóhivatalhoz intézitek a leveleteket? F. b.) Pető Jolán és Aladár, Roth Aranka és Pista, Kammer Piroška, Erzsike Hugó és Árpád, Horváth Lili, Stekker Dénes, Marczali Erzsé, Rétay Vilma, Pásztor-Bódogh Ibolya, Gállik testvérek, ifj. Isaák Gyula (ha nem tudsz egyenest, huzhatnál az írásod alá vonalat! F. b.), Zelinka Olga, Clement Ernő, Vizi Janka, Dömötör Erzsike, Tóth Gyula, Roth Margit, Vilmos és Pál, Kesserü Endre, Füzy Ilonka (igazi kaligrafus vagy: valóságos dísz-írást küldtél. F. b.), Soós Laura és Iduska, Hajmásy testvérek, Markovits Viló, Bauer Elza (kinek azírása? F. b.), Lovieser Berta, Vadas Zoltán, Veres Jolánka, Wargha Viola, Tauszig Aladár, Sárváry Ilonka, Szél Piroška, Volarich Iduska és Imike, Visy Mariska, Steiner testvérek, Flamm Erzsike, Lakatos Gyula, Bónis Iluska, Szentiványi Karola, Weress Ilona (magad írj! F. b.), Vítályos Emma, Mihalik Ilonka, Kerner Jenő, Bors Jolánka, Schöpkes Szilárdka, Hering Dezső, Spitzer Arthur, Jónász Ilona, Schönthal Márk, Barezza Leczika, Buzáth Jolán és Lajos, Ehrlich Juliska, Veisz Margit, Baumgartner Dezsőke, Paulinyi Ernő, Szücs Anna, Filla Géza, Nikolényi Pista, Göncz Lajcsi (sajátkezű írást kívánok. F. b.), Sárty Tibor és Alfréd, Zsoldos Miklós, Poppel Alfonz, Szilasi Emilia, Josipovich Kálmán, Szunyogh Bandi, Szölösy Aurél, Simó Tivadar, gr. Matuschka Alfréd és László, Bügler Paula, Vámosy László, Szilágyi Ágota, Hedry Sándor, Herezeg Ida, Weisz Margit, Biacs János, Klugmann Vilmos, Jaulusz Ella, Stein Andor, Práger Jenő, Berger István, Burián Erzsike, Szajbély Lenke, Vargay Sarolta, Jámbor Ilonka, Fülöp Etelka és Kálmán, Sibilla Jenő, Glück Jolán, Szlotta Mariska, Szolcsányi Kornél, Schmiedt Ella, Weisz Lajos, Teller Alice, Kisfaludy Erzsé és Sári, Pleszky Karolina, Piltzer Ödön, Országh Ida, Tolnay Flora, Rab Józsika, Virág Zoltán, Rezsutek Erzsike és Gyula, Szörtsey Margit, Ringenbach Ilonka, Benedek Pista, Taub Ilonka, Schmiedl Gusztáv, Brust Margit, Perl Elza és Irén, Belák Sarolta és Stefánia, Vancsó Gizi, Verédy Ilona, Koritschoner Iván, Zaránd Anna, Herzl Antal, Röck Béla, Halász Iván, Fodor Jenő, ifj. Fényes Henrik, Hirsch Margit és Lujza, Halóssy Elemér, Berger Ernő és Ödön, Gagyi Dezső, Schwarz Malvina, Simon Olivér, Kovács Irénke, Justh Ilonka és Krisztina, Marschan Marinka, Polák Karsci, Weizenstein Ali és Elemér, Tisza Pista, Rozenfeld Tibor, Brüll Leó, Sohár Irma, Andor és Laczi, Polgár Géza, Fülöpp Elza, Kiss Erzsé, Szuhányi Ákos, Inrédy Kálmán és Károly, ifj. Bolyó Károly, Forster Ottó és Otocska Jenő,

ifj. Tormay Haidt Margi, radi Gyula, Kemény Ilona testvérek, Kubinyi Gyula, Bartal Auréli, Stern Izor, Kata, Pappszász Erzsike, Müller Ida, Janika, Vasvári Zsidi, Urbán Lajoska (kinek írása? F. b.), Albrecht Rózsika, Székely iskola 2., és Nelli (nem Pál, Káldi Andor, Papp Meisels Irén, József, Mezősegyfalva Kölesey Árpád megilletődni Forgách Beatrix, Józsika (nem Ilonka, Pósa Kálmán, Papp Feri, Kepes Anna, Krausz és Maricza, István és a múlt heti »Kis Lap«-ban közölt képrejtvény (F. b.), Rezső Endre, Nemesi feld Zoltán, Kramer Margit, Vilma, Froberg Borkányi és Jolánka

A jutalom pénz, nyert kinek a ki

A »KIS LAP« rejtvény megfejtője: Mini, Kerekes Sándor.

FO

Müller meg. — Sándor. Bár g. Kornél k. Az már va tón rányit

íj. Tormay Béla, Kovács Kálmán, Ember Pista, Haidt Margit, Fischer Lajos, Dobrovits Margit, Váradai Gyula, Romeiser Ilona, Pruzsinszky Augusta, Kemény Ilma, Löwinger Stefánia és Lenke, Maller testvérek, Weisz Oszkár, Strasser Pali, legifj. Kubinyi György, Forscher Juliska, Tenner Elza, Bartal Aurél, Eben M. Miczi, Fürth testvérek, Stern Izor, Varga Sándor, Berger Teréz, Boross Kata, Papp Birike (a szerencse-kosár voltaképen szerencse-kucsma. F. b.), Márton Erzsike és István, Müller Ida, Stern Erzsike és Sándor, Filipp Janika, Vass Juliska, Ürmösi Róza és Mari, Oláh Szidi, Urbanics Sári és Kálmán, Zakár Margit és Lajoska (*kiadói* dologban mért *hozzám* fordultok? F. b.), Alberty Mariska és Emma, Szimyei M. Rózsika, Scholtz Gusztáv, A tokaji r. kath. elemi iskola 2., 3., 4. és 5-dik osztályai, Horváth Ida és Nelli (melyőtöké a csinos irás? F. b.), Német Pál, Kabdebo Margit, Lakenbacher Vilma és Andor, Pazár Miklós, Stielly Walter és Lajos, Meisels Irén, Teszár Irénke, Kaminszky Irma és József, Mendl Jóska, Schlesinger testvérek, íj. Kölesey Ákos (a te nagy ösöd Ferencz ugyancsak megilletődne a te irásodon. F. b.), Elsner Margit, Forgách Beatrix, Weiss Anna, Pásztor Mariska és Józsika (melyőtöké a csinos irás? F. b.), Laukó Ilonka, Pösch Rudi, Mikuleczky István, Francke Kálmán, Pick Marcell, Schwanner Gizella, Bayer Feri, Kepes Zsófi, Grósz Sándor, Blum Ella, Milch Anna, Krajcsovich Ilus és Rudi, Szemők Katicza és Maricza, Ravasz Izabella és László, Schwartz István és László (nektek is hiába irtam meg a mult heti »Kis Értésítő«-t. Megfejtést, tehát *szerekesztőségi* dolgot, a *kiadó* hivatalnak küldtök be. F. b.), Roth Etelka, Thally Kristóf, Gerlóczy Endre, Noszlopy László, Kárpáthy Lia, Wurmfeld Zoltán, Halász Sándor, Stokowski Bruna, Kramer Margit, Mattyasovszky Zoltán, Haraszthy Vilma, Frosch Ellicza, Farkas Jenő, Militzer Berta, Bárkányi Ödön, Bónis Berta, Adriányi Erzsike és Jolánka, Csalányi Irénke.

*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Singer Károly, Budapestén*, kinek a kiadóhivatal a jutalomkönyvet megküldi.

*

A »KIS LAP« XLIV. köt. 7-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Broszmann Mimi, Kerekes Alice és Béla, Grósz Sándor, Halász Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Müller Margit. Emeltett leveledet nem kaptam meg. — Székely Pali. Soraidat szívesen fogadtam. Bár görbék, de a szíved helyes uton jár. A kis Kornélt köszöntöm. — Piroth Margit és Jolán. Az már valami, hogy az a piczi 6 éveske is rögtön rányitott a rejtvény titkára. Még derekabb,

hogy azt Karolácska maga jelenti nekem. A két küldemény egyikének az a baja, hogy nincs hozzá mellékelve a megoldás, a másiknak meg az, hogy a te olvasó társaid között csak kevesen fogják tudni, hogy Urga a messze Góbi-sivatagnak egy városa. Az elsőt a megfejtéssel együtt küldjed be. — **Patterson Margit és Orsolya.** Még sokkal kedvesebbek várják sorukat. — **Berger Lujza.** Az álló irás mindenesetre helyesebb a dűltnél. De magam bizony már kivénültem belőle, hogy új sort kezdjek. Bátyád rajzai sikerültek, vagy kétőnek sorát is ejtem; csak arra kérem, ezen túl jobban szabja hozzá gyermeki értelemhez az ő elmé-*sen* szerkesztett képes találós meséit, mert az a sok elvagdalt szófej és szőláb megzavarja a kicsinyeket. — **Szivák Imre.** A rejtvényed csakugyan beválik, s be is soroztam. Kérdésedet köszönöm: jól. — **Fridrich Giza.** Rögtön átszolgáltattam kérésedet kis lányom, s reményem, segítve lesz bajodon. De nagyapád nem akar segíteni az enyémen. Pedig ő olyan jó ember! — **Nagy Bódika.** Csak akkor beszéljünk róla fiacskám, ha lesz. Kívánok is neked jó sikert nemes lelkű vállalkozásodhoz. — **Bod Etelka.** Nagy öröm azt nekem tudni, hogy Margitkával oly híven ragaszkodtok hozzám. — **Weisz Lajos.** Ahhoz képest, hogy csak hat hónapja tanult magyarul, s nem vagy több hét évesnél: tanító kisasszonyod fényes eredményt ért el veled. »Kis nővéredet« (aki 4½ éves) magyarul így szólítsd: »kis hugom, hugocskám!« — **Benkő Jenőke.** Nem vetek neki nagy időt, s már öreg-betűs levelet is fogsz te nekem írni. — **Nyáry Miklós.** Mi budapestiek, hála Istennek, tul vagyunk az árviz-veszélyen. De bezeg arra lefelé Paksnak már sok szerencsétlenséget okozott az áradó Duna. Hanem ezeknek az emlegetését biznánk talán inkább a napi lapokra. Hogy közel hozzátok nincs folyó, az most jó; hanem aztán meleg nyáron annál kellemesebb. — **A. Ferencz.** Kedvem volna a leveledet fotografiában közölni, persze elrettentő például. Tán még megteszem. — **Kanitz Mariska.** Örvendő tudomásul veszem hogy már jobban vagy, s hogy szereted a »Kis Lap«-ot. — **Eleőd Zoltán.** Melyőtök a rajzművész? Hogy tudnám én ki volt a Gisko fia, mikor magát Giskót sem ismertem. — **Tauszig Aladár.** Ernő bátyádnak jár a »Kis Lap«, a megfejtést te is beküldöd, s mármost azt kérded: haragszom-e ezért? Hát az ilyen dolgokért arra tífelétek haragudni szoktak? — **Volariich Iduska és Imike.** Szinte tetszelgésnek látszik a kérdésed, mert irásod a legcsinosabbak közül való s még a te kis testvéredé is, tekintve korát, jónak mondható. Valjon miféle név az az Imike? Imre-é vagy Emmanuela? Fiú-e vagy leányka? — **Dömötör Erzsike.** »Iram« nevű állat nincs. Aunk »rénc« a neve. — **Szily Irma.** Körmönfont rejtvény az. Nehéz kitalálni. — **Müller Erzsi.** A leveled valóban érdekes, gyönyörködve is olvastam. Ó, azt a pusztát én régóta ismerem, magam is vadászgat-

tam ott hajdanában. A meghívásod oly kedves, hogy bizony nagy kedvem volna egy kirándulásra. Nem is mondom, hogy ősszel, mikor arra felé legfestőbb a természet az ő bánatos szépségében, nem kérem ki az irsai állomásra a Ferencz kocsiszt. — **Busay Gizike és Irénke.** Nem lehet egyfolytában egyfelét közölni. Majd sorba kerül annak idején indián történet is. A látogatástokat szívesen fogadom. — **Unger Margit és Béla, Wolf Izidor.** Ez az üzenet szól tinektek is. — **Szathmáry Marietta.** Csakhogy megint meggyógyultál! Már most vígan neki annak a 2-ik elemi osztálynak! — **Korompay Zoltán.** Lesz módotokban, hogy ezentul ne csupán a szerencsének, de a magatok ügyességének és szorgalmának fogjátok köszönhetni a jutalom-könyvet. — **Wittchen Elza és Blanca, Rothfeld testv.** Várjátok be türelmesen. Az elején csak nem mondhatom el a végét! — **Stauber testv.** Már több szám óta olvasható a lap végében, de külön is megírtam a »Kis Értesítő«-ben, hol van a »Kis Lap« szerkesztősége, s ti még mindig nem tudjátok. — **Schulhof Adél.** Akinek oly szép írása van mint neked, bizony gondosabban is írhatna. De hogy belátod, ez is ér

valamit. Multkori leveled nem jött meg. — **Eskü-tér 4.** Az aláírást még mindig nem bírom elolvasni, oly pongyolán van oda vetve. — **Pécsről** vettem levelet számtani feladvánnyal és képrejtvennyel, de név alatta nem volt. Amaz nincs megmagyarázva, emez meg nagyon is könnyű. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

A *kiaknázási feladványra* nézve számosan azzal a kérdéssel fordultak hozzám: a *gy* összetett mássalhangzó külön választható-e *g-re* és *y-ra*? Mivel annyiszor említettem már, hogy a *cz, cs, gy, ny, ly, sz, ty, zs* csupán *egy* betű-számba vétetnek: fölöslegesnek tartottam ezt külön megjegyezni. Az *ny* és *ty* betűs szavakat tehát a már beküldött megfejtésekben levonom a többiből. Hajlított ige, ragozott fő- és melléknevek kizárandók, valamint idegen országok, városok stb. neve is. **F. b.**

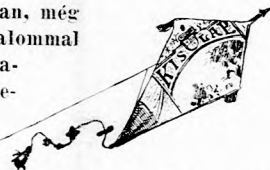
Előfizetési felhívás.

(Az április-juniusi évnegyedre.)

Riss erővel, nagyobbodott alakban, még az eddiginél is gazdagabb tartalommal folytatja a „KIS LAP“ ez évben pályafutását. S az ujtások, bővítések, melyekkel Forgó bácsi és a kiadó-tulajdonos társaság újévtől fogva a ma-

gyar gyermekvilág e legrégibb és legkedveltebb lapját gyarapították, minden oldalról igazi lelkesedéssel találkoznak; a művészileg készült s kéthetenként megjelenő színes műmellékleteket a kis olvasók nagy serege oly élénk tetszéssel fogadja, hogy alig mulik nap, melyen Forgó bácsi köszönő sorokat ne kapna kis hívei köréből.

Nagyot szaporodott ez év elején is a „KIS LAP“ híveinek serege. A most közeledő **uj évnegyed** bizonynyal újabb híveket fog sorakoztatni a „KIS LAP“ vígan lengő lobogója alá.

Azokat, kiknek előfizetésök e hó végével lejár, vagy akik mint új ks hívek lépnek a **Forgó bácsi** taborába, a kiadóhivatal arra kéri, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Háromnegyed évre	3 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület).

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.